

Darányi Sándor
ÖT KIKÜLDETÉS

Az orosz nagykövet

– vállas, megtermett katona, egy megfeszítést
is rá lehetne bízni – jól beszél magyarul, X. főnöke
tőle szerzi az értesüléseit, a külügyben pedig egymásnak olvassák fel
a jelentéseit az irodisták, mert már rég nem tudja senki, az urak
melyike etette be a másikat; északkeleti politikánk
biztos kezekben. Versailles-ban állítólag senki nem
mondatta le Magyarországot mint a monarchia jogutódját
a Ferenc József-földről, ennekutána az mindmáig
szent tulajdonunk, vérrel szerzett, bár rossz fekvésű birtok;
ámde az ember, ha szittyá, ne legyen válogató. X. arról ábrándozik
az abbéval – korábban sanghaji konzulunk, maga is
megbízható ügynök, akár az Aladdin lámpája, oly dörzsölt –:

ha ezt a lapot

a főnökük le tudná hívni, fölfele bukna, nekik pedig
másként lenne jó, míg ki nem jön az utódja; őt azonmód
kineveznék attasénak a medvék közé, a jégtablák közül
írná a táviratait; fegyveres erők napján a szaunából
ugrasztanak ki, mert a hadügyből rejtjeles jött (gratuláció
megbízhatóknak), s általában, az egzotikus lét
új módozatait próbálhatná ki a profi magyar diplomácia
ernyője alatt, *za dolarov* persze. Cserepes kérgű fenyők
nőnek az udvaron, a lejtő alján manapság egyetlen
tengerpartunk harminchat méter az öbölből, rothadó nád
közt szürke víz; szemben a hőerőmű csinosnak nem mondható
kéménye, fagyott szén-dombjai. Az esti fogadáson
kereshetik a zongora alatt majd az óvatlanul lerészegedetteket,

egyáltalán:

erre a városra nem pazarolták a szépséget, s a lelkét megöli,
hogy az élet csak öt kiküldetés...

Jelenkor, 2008/7–8.

(Darányi Sándor 1951-ben született Budapesten. Verset ír.)